Gelet op het protocol met betrekking tot het Statuut van het Hof van Justitie;
Gelet op het Statuut van de ambtenarem der Europese Gemeenschappen en in het bijzonder zijn artikelen 7, paragraaf 2, 25, 29 en 45, alsmede op artikel 1 van Bijlage III;
Gelet op het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie der Europese Gemeenschappen;

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste Kamer),

rechtdoende :

1. **verwerpt het beroep;**
2. **verstaat dat elk der partijen haar eigen kosten zal dragen;**
3. **verwerpt het meer of anders gevorderde.**

Gedaan te Luxemburg op negen juli negentienhonderdzeventig.

Monaco Donner Mertens de Wilmars

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op negen juli negentienhonderdzeventig.

De Griffier
A. Van Houtte

De President van de Eerste Kamer
R. Monaco

CONCLUSIE VAN DE ADVOCAAT-GENERAAL K. ROEMER VAN 9 JUNI 1970 [1]

Mijnheer de President,
mijne heren Rechters,

De heden te behandelen zaak betreft een vordering tot uitkering van de in artikel 7 van het Personeelsstatuut bedoelde aanvullende toelage en de wettigheid van een bevorderingsbesluit.

Ten aanzien van de feiten diene het volgende.
Verzoekster, sedert 8 februari 1960 als ambtenares in dienst bij de Euratom-Commissie, is sinds 25 maart 1962 werkzaam als tweede secretaresse (met de rang C 2) bij het secretariaat van de Directie „Personeelsbeheer en indivi-

1 — Vertaald uit het Duits.

duele rechten" van het Directoraat-generaal Personeelszaken en Algemeen Beheer. In de administratieve eenheid waartoe zij behoort werd met ingang van 18 november 1968 het ambt van directie-secretaresse (rang C 1) vacant doordat aan de desbetreffende titularis (van Italiaanse nationaliteit) — die overigens reeds sinds 23 oktober 1968 met jaarlijks verlof afwezig was — ingevolge artikel 40 van het Personeelsstatuut een verlof om redenen van persoonlijke aard werd verleend. De vacature werd derhalve in de personeelskoerier van 14 november 1968 onder het referentie-nummer COM/450 gepubliceerd; de sollicitaties moesten uiterlijk op 28 november 1968 zijn ingezonden. Verzoekster in het onderhavige geding solliciteerde naar deze post. Doch een andere kandidate (van Italiaanse nationaliteit), die eveneens bij het Directoraat-generaal Personeelszaken en Algemeen Beheer een ambt in de rang C 2 vervulde, werd na bevorderd te zijn op bedoelde post benoemd. De desbetreffende beschikking, op 16 januari 1969 gegeven, werkte met ingang van 1 december 1968. Verzoekster ontving toen de benoemingsprocedure was afgesloten op 23 januari 1969 slechts de mededeling dat aan haar sollicitatie geen gevolg kon worden gegeven.
Hiermee nam zij evenwel geen genoegen. Immers bij beschikking van 20 december 1968, en eveneens met ingang van 1 december 1968, was intussen de te bezetten post naar het kabinet van een Italiaans lid der Commissie overgebracht. Verzoekster concludeert hieruit dat in werkelijkheid een andere dan de vacant verklaarde post bezet werd en dat het bevorderingsbesluit met het oog op de werkzaamheden van een andere dienst werd genomen. Bovendien is zij van mening dat zij zelf in feite reeds sinds 23 oktober 1968 de aan de vacant verklaarde post verbonden werkzaamheden uitoefent. Kennis van de Franse taal zou hiervoor geheel voldoende zijn en de afwijzing van haar sollicitatie wegens onvoldoende kennis van het Italiaans zou derhalve niet gerechtvaardigd zijn. Zij wendde zich dan ook op 16 april 1969 overeenkomstig artikel 90 van het personeelsstatuut met een formele klacht tot de Directeur-generaal Personeelszaken en Algemeen Beheer. Daarbij eiste zij nietigverklaring van het bevorderingsbesluit en verlangde zij voorts op grond van artikel 7 van het Statuut een aanvullende toelage voor de waarneming ad interim van de vacant verklaarde post met ingang van 24 januari 1969, dat wil zeggen te rekenen van 23 oktober 1968, namelijk bij de aanvang van de vierde maand van de beweerde tewerkstelling op de wrij geworden post. Op deze klacht ontving verzoekster geen antwoord. Zij wendde zich daarom ten slotte op 4 augustus 1969 tot het Hof van Justitie en maakte aldus haar aanspraken tot voorwerp van het onderhavige geding.
Wij hebben derhalve de gegrondheid te onderzoeken van de verschillende onderdelen van de eis, welke de Commissie zonder uitzondering ongegrond acht.

1 De aanspraak op de aanvullende toelage

Volgens artikel 7 van het personeelsstatuut is voor de toekenning van een aanvullende toelage vereist dat een ambtenaar tijdelijk wordt aangewezen ad interim een ambt te vervullen dat tot een hogere dan zijn eigen loopbaan behoort. De betrokken ambtenaar ontvangt in dat geval met ingang van de vierde maand van zijn tewerkstelling ad interim het verschil „tussen de bezoldiging, verbonden aan zijn rang en salaristrap, en de bezoldiging welke overeenkomt met de salaristrap die hem zou toekomen in de aanvangsrang, indien hij was aangesteld in de loopbaan waarin hij ad interim te werk is gesteld". — Verzoekster is van oordeel dat in casu aan deze voorwaarden is voldaan, daar zij op aanwijzing van haar directeur sinds 23 oktober 1968 (het tijdstip waarop de vroegere eerste secretaresse van de directie „Personeelsbeheer en individuele rechten" met verlof was gegaan) de werkzaamheden van deze

ambtenares in feite uitoefent. Volgens haar voorlopige berekening en uitgaande van de referentie-datum 24 januari 1969 zou zij derhalve op 25 000 Belgische franken aanspraak kunnen maken. — Hiertegen voert de Commissie verschillende argumenten aan. Zij wijst erop dat het tot aanstelling bevoegde gezag verzoekster terzake niet heeft aangewezen. Voorts zou hoogstens kunnen worden gezegd dat zij *enkele*, niet alle, werkzaamheden van de demissionaire directie-secretaresse uitoefent. Bovendien zou in de bestuursorganisatie een wijziging zijn aangebracht, daar met ingang van 1 december 1968 de vacant verklaarde post naar een andere administratieve eenheid werd overgebracht en derhalve bij het Directoraat-generaal Personeelszaken en Algemeen Beheer niet meer bestaat.

Het komt ons voor dat het ten aanzien van dit geschil in te nemen standpunt gemakkelijk kan worden bepaald. — Reeds in onze conclusie in de zaak 24/69 wezen wij erop dat voor de toepassing van artikel 7 van het Statuut de aanwijzing door het *tot aanstelling bevoegde gezag* beslissend is en dat het feitelijke uitoefenen van tot een hogere loopbaan behorende werkzaamheden, ook wanneer dit op aanwijzing van de onmiddellijke meerdere geschiedt, niet voldoende is. Deze opvatting komt ons nog steeds juist voor, daar slechts zo kan worden gewaarborgd dat het tot aanstelling bevoegde gezag de diensten vrijelijk kan organiseren. Nu verzoekster in het onderhavige geval zich kennelij kniet op zodanige handeling van bedoeld gezag kan beroepen, zou de eis reeds op deze grond moeten worden afgewezen.

Wil men dit beginsel evenwel niet toepassen, bij voorbeeld op grond van de overweging dat het belasten met een hogere functie door een meerdere voor laatstgenoemde de plicht schept een dienovereenkomstige opdracht als bedoeld in artikel 7 van het tot aanstelling bevoegde gezag uit te lokken, zodat de niet-nakoming daarvan en de verzuimde toepassing van bedoeld facultatief voorschrift tot aansprakelijkheid wegens een dienstfout kan leiden (waarop verzoekster inderdaad gewezen heeft), dan moet het volgende worden bedacht. Gezien hetgeen in de loop van het geding is gebleken, moet het uiterst onwaarschijnlijk worden geacht dat aan verzoekster *alle* werkzaamheden van haar voorgangster werden opgedragen. Dit geldt voor een in het kader der bevorderingsprocedure door haar chef geredigeerde nota van 9 december 1968 waarin met betrekking tot verzoeksters sollicitatie wordt verklaard dat zij, niettegenstaande voortreffelijke kwaliteiten, voor de vacant verklaarde post niet in aanmerking kon komen, daar het haar aan kennis van het Italiaans en bekwaamheid in stenografie Italiaans ontbrak. Ook wijst hierop het door verzoekster erkende feit, dat na het vertrek der vroegere directie-secretaresse tijdelijk enkele hulpsecretaressen werden aangesteld, van wie minstens één de Italiaanse taal beheerste. Derhalve mag worden aangenomen dat althans een deel van de vroeger door de directie-secretaresse verrichte arbeid aan andere functionarissen werd toevertrouwd.

Wat evenwel het beroep op artikel 7 van het Personeelsstatuut — ook langs de omweg van de bestuursaansprakelijkheid — stellig uitsluit, is uiteindelijk het feit dat de vrij geworden post bij beschikking van het tot aanstelling bevoegde gezag van 20 december 1968 naar een andere bestuurseenheid, namelijk het kabinet van een Italiaans lid der Commissie, werd overgebracht. In ruil daarvoor kreeg de directie „Personeelsbeheer en individuele rechten", naar de Commissie ons heeft verklaard, een B 3 post uit bedoeld kabinet. Er had derhalve een wezenlijke wijziging in de bestuursorganisatie plaatsgevonden en reeds op deze grond kan worden gezegd dat het op de voor verzoekster beslissende referentie-datum, 24 januari 1969, objectief onmogelijk was artikel 7 van het personeelsstatuut toe te passen.

Niet alleen omdat aan een wezenlijke

voorwaarde van bedoeld voorschrift, namelijk het waarnemen van tot een hogere loopbaan behorende functies, niet is voldaan, doch evenzeer uit kracht van de andere aangevoerde gronden moet derhalve worden vastgesteld dat verzoekster op toekenning van een aanvullende toelage inderdaad geen aanspraak kan maken.

2. De vordering tot nietigverklaring van het bevorderingsbesluit

Voor het nemen van de beschikking waarmede de op 18 november 1968 opengevallen post van directie-secretaresse bij wege van een bevordering opnieuw werd bezet, alsmede voor de afwijzing van verzoeksters sollicitatie, was, blijkens hetgeen de Commissie heeft verklaard, de op 14 november 1968 gepubliceerde kennisgeving ener vacature beslissend. Volgens deze kennisgeving ging het in hoofdzaak om de eis dat betrokkene Italiaans en Frans stenografisch kon opnemen en in deze talen gestelde teksten typen. Verzoekster heeft erkend dat zij aan deze eisen, wat het Italiaans betreft, niet voldoet. Anderzijds werd ook niet gesteld dat de bevorderde collega bedoelde bekwaamheden miste. Aldus gezien zou verzoekster derhalve niets tegen het bevorderingsbesluit kunnen inbrengen.
Zij heeft evenwel nog andere argumenten voorgedragen. Zo stelt zij met name dat voor de bezetting der vacant verklaarde post kennis van de Franse taal (waarover zij beschikt) in feite voldoende zou zijn geweest en dat er derhalve geen aanleiding bestond nog verdergaande kwalificaties te eisen. Zij oefent dus eigenlijk kritiek uit op de in bedoelde kennisgeving omschreven voorwaarden. Of zij dit na afloop van de onbenut gelaten termijn zowel voor een administratief als een gerechtelijk beroep — met betrekking tot de kennisgeving ener vacature — bij de bestrijding van het op die kennisgeving gebaseerde bevorderingsbesluit nog kan doen, is een vraag die hier niet behoeft te worden beantwoord. Immers, bij nadere beschouwing blijkt dat bedoelde kritiek zakelijk ongegrond is. De vaststelling der voor het bezetten van een post geldende eisen geschiedt in het kader van een organisatiebevoegdheid welke zich naar het dienstbelang richt en de uitoefening daarvan kan slechts met de grief van détournement de pouvoir worden gewraakt. Voor een zodanig misbruik van bevoegdheid zien wij evenwel geen aanwijzingen. Inderdaad komt het gerechtvaardigd voor dat ook wanneer het Frans bij de Commissie praktisch tot de belangrijkste werktaal is geworden, er bij de keus ener secretaresse voor een hogere ambtenaar aan diens moedertaal (in casu het Italiaans) belang wordt gehecht. En dit niet alleen daar voorbereidende schrifturen of interne nota's op deze wijze gemakkelijker kunnen worden geredigeerd, doch ook daar het in de uitoefening van de dienst somtijds noodzakelijk is dat teksten in een bepaalde officiële taal kunnen worden gelezen. Dat zulks juist ook voor het hoofd van het Directoraat „Personeelsbeheer en individuele rechten" geldt — dat wil zeggen voor een ambtenaar die met personen en onderwerpen uit alle taalgebieden der Gemeenschap te maken heeft — moet zonder meer worden aangenomen. Wanneer dan ook van een secretaresse wordt verlangd dat zij de Italiaanse taal en stenografie beheerst, dan kan derhalve van ondoelmatige of zakelijk niet verantwoorde voorwaarden stellig niet worden gesproken. Deze vaststelling en het gebleken feit dat verzoekster aan de voorgeschreven eisen niet voldeed leveren eigenlijk reeds de voor de beoordeling van haar vordering tot nietigverklaring der bestreden bevorderingsbeschikking nodige gronden op. Wanneer namelijk vaststaat dat zij voor de bezetting der vacant verklaarde post terecht werd gepasseerd, kan zij inderdaad geen belang hebben bij het onderzoek van de vraag of bedoelde beschikking *voor het overige* met de voorschriften van het Personeelsstatuut in overeenstemming is.

Volledigheidshalve moeten evenwel ook nog de andere grieven van verzoekster worden behandeld. — Dit kan zeer beknopt geschieden voor zover het de grief betreft dat de afwijzing van verzoeksters sollicitatie niet werd *gemotiveerd* en de grief dat het bevorderingsbesluit in strijd met het voorschrift van artikel 25 van het Personeelsstatuut niet onverwijld op de aankondigingsborden werd bekendgemaakt. Deze bekendmaking heeft ten doel belanghebbende ambtenaren van de besluiten in kennis te stellen, zodat zij eventueel beroep in kunnen stellen, doch het nalaten daarvan is op de rechtmatigheid der gegeven beschikking van geen enkele invloed. Wat anderzijds de motiveringsplicht betreft heeft het Hof van Justitie herhaaldelijk met betrekking tot bevorderingsbesluiten beslist dat motivering ten aanzien van afgewezen kandidaten achterwege kan blijven. Aan deze beide grieven moet stellig voor het beroep iedere betekenis worden ontzegd.
Derhalve blijft uiteindelijk slechts de grief van détournement de pouvoir die verzoekster doet steunen op de bewering dat de bevordering in werkelijkheid voor een andere dan de bekendgemaakte post en met het oog op andere eisen plaatsvond. Verzoekster komt tot deze opvatting daar zij ervan uitgaat dat het overbrengen van de vacant verklaarde post naar het kabinet van een Italiaans lid der Commissie *vóór* de vaststelling van het bevorderingsbesluit plaatsvond. — Op dit punt moet worden toegegeven dat een dergelijke indruk inderdaad kon ontstaan daar het bevorderingsbesluit eerst op 16 januari 1969 tot stand kwam, terwijl het overbrengen van de betreffende post reeds op 20 december 1968 had plaatsgevonden. Dat deze indruk niet gerechtvaardigd is heeft de Commissie evenwel in de loop van het geding aangetoond. Aan de door haar overgelegde stukken valt te ontlenen, dat de bevorderingsprocedure onder medewerking der verschillende bevoegde diensten reeds op 20 december 1968 werd afgesloten en dat de beschikking van de bevoegde directeur-generaal Personeelszaken en Algemeen Beheer op die dag werd gegeven. Met name is het van belang dat het benoemingsvoorstel van het hoofd Directoraat „Personeelsbeheer en individuele rechten", waarop het besluit volgde, reeds op 9 december 1968 werd gedaan. Derhalve mag worden aangenomen dat over de bezetting van de post nog *voor* deze naar een andere administratieve eenheid werd overgebracht en voorts op grondslag van de in de kennisgeving der vacature genoemde eisen werd besloten.
Wij menen bovendien dat het voor dit laatste punt — dat wil zeggen de volgorde in de tijd der gegeven beschikkingen — op volledige duidelijkheid in het geheel niet aankomt. Immers, gezien de aard van de te bezetten post en gelet op de blijkens de kennisgeving geldende eisen, kan zonder meer worden aangenomen dat een ruil, gelijk die in feite plaatsvond, mogelijk was. Dus ook wanneer bij het bezetten van de post reeds aan het overdragen daarvan naar een andere administratieve eenheid werd gedacht, mag er niet van worden uitgegaan dat de in de kennisgeving ener vacature omschreven beoordelingsmaatstaf daardoor wijziging onderging. — Zo blijkt dat ook de grief van détournement de pouvoir ongegrond is en kan derhalve slechts worden vastgesteld dat het bestreden bevorderingsbesluit vanuit geen enkel gezichtspunt voor nietigverklaring in aanmerking komt.

3. Een enkel woord moet echter nog aan de kostenbeslissing worden gewijd. Gelijk U bekend, meent verzoekster dat ook bij verwerping van al haar vorderingen de Commissie minstens een deel van verzoeksters proceskosten moet dragen, daar door de datum van de bevorderingsbeschikking de indruk werd gewekt dat de bevordering eerst werd besloten *nadat* de post naar een andere administratieve eenheid was overgebracht. — Ook op dit punt zal men verzoekster echter niet kunnen volgen. Inderdaad blijkt niet dat de zoëven genoemde omstandigheid *alleen*

de aanleiding tot de vordering tot nietigverklaring van het bevorderingsbesluit is geweest. Gelet op het geheel van verzoeksters procesbeweringen moet veeleer worden aangenomen, dat zij de vordering tot nietigverklaring ook aanhangig zou hebben gemaakt indien over de werkelijke volgorde waarin de beschikkingen werden gegeven klaarheid had bestaan. Wij herinneren in dit verband slechts aan haar kritiek op de inhoud van de kennisgeving der vacature. Grond voor toepassing van artikel 69, paragraaf 3, van het Reglement voor de procesvoering zien wij dan ook niet.

4. Samenvattend moet derhalve worden geconcludeerd dat het beroep, zowel wat de aanspraak op uitkering ener aanvullende toelage als de vordering tot nietigverklaring van het bevorderingsbesluit betreft, als ongegrond moet worden afgewezen. Overeenkomstig de algemene regel van artikel 70 van ons Reglement voor de procesvoering zal elk der partijen haar eigen kosten moeten dragen.